

JAN KLECANDA:

Páter Vojtěch.

VESNICKÝ ROMÁN.

„Vím, vím, že tys od jakživa po jídle se málo sháníval a ani teď labužníkem nejsi. Ale také jenom slovem božím nemůže člověk být živ, a když je jídlo boží dar, ne-smíme ani jím pohrdnouti. O-staťně ti i náš zdravý vzduch pů-jde k duhu.“

„Jenže ho na dlouho tentokrát neuzijí, otče,“ odvětil Vojtěch, jakoby se byl na tuto poznámku nějak rozběhl. „Co nevidět musím do Prahy —“

„Do Prahy? A vždyť si nám o tom věra nic nepovídáš? Ta Praha ti přece neutěší, a co tam máš, dalo by se snad i písemně vyříditi? Jen zůstaň, Vojtěče! Sám jsi řekl, že potřebuješ klidu a odpočinku a toho všeho nenajdeš nikde tolik, jako u nás. A nikde nenajdeš tolik lásky, která by na tvou chorobu tak hojivě účinkovala, jako zde. Čeče-li, zastavím i mlýn na celou dobu tvého pobytu,“ žertoval mlynář, vida ve tváři synově něco jako nepoddajnost. „Nebudeš slyšet klapot kol, nebude řečí o starostech svět-ských, jen samé bezstarostné a ve-selé obličeje budeš kolem sebe vi-dat. K tomu náš horský vzduch, vůně luk a lesů — to bude pro te-be nejlepší medicina, to zažene trud i smutek, a jiného, — myslím — ti beztoho neschází!“

Mladý kněz neodpovídal. Prud-kými kroky přecházel po světni-ci, a mlynář dobře věděl, že duši jeho zmítají nějaké sporné my-šlenky.

„Vojtěče,“ počal opět Dvore-cký hlasem pohnutým. „Tys mi patrně neodpustil, ty cheš pryč jen pro to, o čem jsme věra spolu mluvili. — Vždyť při svém přičo-ehu sliboval jsi, že zde u nás zůsta-nej přes celé prázdniny. I sousedům jsi řekl! A teď najednou bys nám odešel! Vid', synu, že zůstaneš, že ty tři měsíce u nás již ztrávíš?“

„Zůstanu tedy, otče, zůstanu! Pokusím se vyříditi vše dopisy,“ odvětil Vojtěch odhodlaně. „Zů-stanu a neodejdu dříve, pokud mne povinnost neodvolá. Ale o něco vás prosím! Nemluvte již nikdy o domnělé křivdě, již jste na mně spáchal! Pamatujte se, že jsem po vysvěcení býval vždy dobrý myslí. Někdy čas, pravda, jsem se trochu trápil tím, že ne-mohl jsem se oddati svému oblibe-nému povolání, ale to se poddalo. Vira je odměnou i posilou tomu, kdo se jí s celou duší oddá. Na-šel jsem klid v bibli, otče, a vy pamatujete, že jsem býval vždy spokojen, než jsem se na cesty vy-dal. Něco se ve mně hnulo při návratu na otcovskou půdu, ale dá Bůh, že bude zas jak bývalo, že budu zase knězem celou duší a s tím se vrátí spokojenost i štěstí!“

„Štěstí,“ řekl mlynář polohla-sem, „šťěstí tobě i mně!“

A potěšen opustil starý Dvore-cký světnici, zapomenou syna vy-zvati, aby sešel domů k sřídání, jež na stole již čekala.

Vojtěch zaduměivě pohlédl za otcem. — Ubohý, myslil si. Já s rezervaným nitrem svým nepři-nesl věru požehnání a pokoj do tvého domu! Chtěl jsem odejiti, poněvadž pod touto střešinou duši mé klid nekysne. A nyní musím zůstat! Masím dýchati jeden vzduch s touto ženou, jejíž obraz mne pronásledoval na všech mých cestách, s ní, jež bezděky oloupla

mne o klid a mír duše, téžce vy-bojovaný. A právě, když myslil jsem, že šťastně vše dokončeno, že ta má vidina již navždy zmize-la, vejde mi tu ona při prvním kroku do otcovského domu do ce-sty. A nyní teprve rozumím těm tužbám, těm nejasným snům své-ho mládí.

„Velebničku!“ ozval se ode dveří bodrý hlas mlynářky. — „Pojdte, káva na stole! Hrní-ček vám tam přimrzne!“

A zmizela zas hlava, jež se na něho ze dveří tak srdečně usmála.

Vojtěch se bezděky popadl obě-ma rukama za hlavu.

„Je, je to ona a přece zas ne-ní!“ zaseptal. „A já jsem blá-zen a hanbou je všechno to vmlou-vání se do těch bojů duševních. Prostá vesnická žena, a k tomu žena mého otce! Eh —“

Těmito slovy jakoby byl zapu-dil myšlenky, jež se mu vřítaly, a klidně sešel po schodech dolů do kuchyně, kde ho již čekal otec.

„Pojd', pojd'! Dnes už třetí hr-níček mi matka k vůli tobě nalí-vá, a ještě se mi to do hlavy vrazí!“

Za veselého hovoru, při němž Vojtěch jako úmyslně vyhýbal se zrakům panímámy, nasnídal si oba a pak vyšli tedy ven do poli a lesů, na stráně, kde se zelenaly „březiny pátera Vojtěcha“, a kde si mladý kněz tak rád vzpomenu-l na svá studentká léta.

Domů vrátili se až k obědu. Mlynář byl rozjařen a i Vojtěch byl v dobré náladě, do níž ho u-vedlo vědomí, že práce, již zde po léta byl konal, setkala se zdarem a sítě, jež zaséval, jak do oněch druhdy pustých stráněch, tak i do myslí bodrých vesničanů, dobře se ujalo.

Na své potulce setkali se s ně-kolika sousedy, jimž musili slíbi-ti, že večer přijdou k Zajíčkovi trochu pobesedovat.

Ale sotva že vešli pod střešou mlýna, tu tam byla Vojtěcheva veselá nálada. U oběda přemáhal se, nutil se do veselého hovoru, leč ať dělal co dělal, na Frantinu podívat se nemohl. A Frantina byla příliš ženou, než aby nevyči-tala, že Vojtěch od té chvíle, co jí byl u vrat mlýna tak srdečně poz-dravil, skoro se k ní již s přímým oslovením neobrátil.

„Jsem mu zde na překážku?“ ozvala se v její duši první po-chybnost. „Nesmím!“ řekla si však ihned. „Dvorecký udělal mne svou ženou — a nikdo, ani jeho syn nemá práva mi co vy-týkati!“

A že byla Frantina, vyrostlá v nedostatku a mezi cizími lidmi, zvyklá hájiti své právo, napadlo ji, že i proti Vojtěchovi se obhájí. Leč ihned zas zapudila tu myšlen-ku, jako hříšné podzírání muže, jenže byl zajisté tak dobrý, jako jeho pověst.

IV.

Dvorecká mlynářka, pokud byla ještě děvčetem, hochů se nikdy nebála. I nejmilejšímu z nich dovedla se směle a otevřeně díva-ti do tváře, aniž by oči sklopila. Ba to spíše hoši rozpačitě klopi-ovali zraky a pošupovali své beranice se strany na stranu, když na ně „pastuchovíc švadlena“ — jak jí říkali — upřela své modrá-čky.

Měla Frantina oči, že si a nich

v celém okolí povídali. Uhranči-vé, říkali jedni. Zamilované, usu-zovali jiní. Potměšilé, soudili třetí. A snad všichni měli pravdu. Na koho Frantina své oči tak hod-ně důkladně upřela, jak to jen ona dovedla, jakoby chtěla jimi proniknout až na dno duše, tomu se opravdu hlava zamotala a zá-vrať se o něho pokoušela. Čaruje téma očima, říkali si hoši, leč ka-ždý se dočkal brzy zase rozčarová-ní. Někdy totiž ozvala se v dva-cetiletém děvčeti, plném života a síly a při tom osamocením v otcově pastoušce a ve společnosti staré-ho, mrzutého nedužívce, touha po životě. Znala život tak trochu z Prahy, věděla, co může poskyt-nouti, cítila v sobě dosti síly učini-ti někoho šťastným a býti sama při tom šťastna a tak někdy ta její touha bezděky jí zazářila z očí, když se jí některý z mládenců na okamžik zalbil. Ale že byla po-kročilejší a vyspělejší, než všichni ti hoši, s nimiž na vesnici mohla se setkat, že mnohé z knih vědě-la, o čem oni ani tušení neměli, za-svítilo brzy zas z jejích očí pohr-dání, jemuž hoši rozuměli zrovna tak málo, jako prve oněm pohle-dům „zamilovaným“, jež nepla-tily jedinici, nýbrž byly jen výra-zem touhy, neurčité touhy bez určitého posud předmětu.

Frantiny oči, modřejší než nejtěmnější koutek oblohy vyhlí-žející protřhanými černými mra-ky, působily tím mocněji, že vy-hlížely z obličeje bílého, jemných, ostrých rysů, ovroubeného hu-stým tmavým vlasem, jenž jí v silných vrkočích splýval až po pás. Nebyla to obyčejná vesnická krása, divěina kulatého, růžolící-ho obličeje a světlých, sluncem sluneem vyrudlých vlasů s bledě modrýma očima. „Ta sem mezi nás ani nepatří,“ říkaly starší žens-ké, zejména když některý z mu-žů poznamenal, že je Frantina „moc čistá ženská“.

Mladší jí záviděly, starší se jí bály. „Zkažená měšťka“, hubo-valy panímámy. „Bůh ví, či to krev! Co taková by dělala ve statku? Vypadá jako dáma a na dámu by si chtěla hrát! Že teď praenje? Inu, chce se jí i tatíko-vi jisti, ale až by si sedla pěkně do tepla, viděli byste, jak by o-brátila!“

Ale Frantina, ač sedla si ve dvoreckém mlýně pěkně do teplé-ho, neobrčela. Mlynář pyšně se tím každému chlubil, jakou v ní dostal výbornou hospodyní. U-

měla nejen sama pracovat, tak že tím všem ostatním dodávala chuti k práci, ale i poroučel, jak se na paní domu slušelo. Dvorecký po-trpěl si na kázeň a chodívalo vše na jeho komando jako na drátku, leč sám doznal, že Frantina to do-vede lépe. Brzy si mlynářka pod-manila pana otce úplně nejen svými vpadami, ale i svou rozšafností a laskavostí.

Dvorecký byl by pokládal za prohřešení proti nebožce své prv-ní ženě, aby byl někomu řekl, že si druhou výše cení, ale zcela upřímně vždy doznával, že nikdy nebyl tak šťasten, jako teď. „Pro-to, že jsem si nikdy nedovedl tak štěstí vážit,“ dodával jako na o-mluvu.

Také před Vojtěchem si mlynář Frantinu tak přichvaloval, a ona, ač jindy svou chválu, jako každá žena, dost ráda vždy slychala, tentokrát počítala něco jako od-por. Zamrzelo jí, že Vojtěch na slova oteova ani neodpověděl.

Frantina vůbec pozorovala již hned od prvního dne, že mladý muž nechová se k ní tak, jak od něho čekala dle prvního oslove-ní, když před mlýnem ho vítala. Někdy chvílemi se jí zdálo, že oči jeho na ní spočívají, ale když pozvedla své zraky k němu, honem se obrátil jinam, jakoby nechtěl se s jejím pohledem setkat. A od onoho prvního setkání jí pří-mo skoro neoslovil. A přece jí tehdy tak srdečně pozdravil, tak vše jí děkoval, že otec jeho učinil šťastným a spokojeným. Byla to slova upřímná, to mlynářka dobře vyčetila, a proto byla by ráda i nadále s Vojtěchem tak dů-věrně mluvila, jako mluvíváme s milým příbuzným a přítelem.

Pokračování.

„Ti podstatně části farmarských vozů jsou: — Nejsi si díle dokonale na vzhledu vy-ušlech — Správné se strolerí a okuřtí do-vedl největší možnou pevnost — Lehou bít po nejdelší možnou dobu.“

„Toť popis vozů International Harvester Company. Vše než to, tyto vlastnosti jsou slouženy ve vozích nejkrásnějšího vzhledu. Jsou stavěny nanajvýš trvanlivě a co nevzhledněji.“

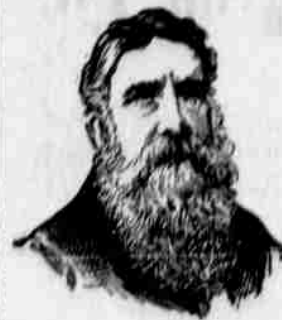
The Weber The Columbus The Bettendorf

Jsou staré zavedené soustavy s do-brou pověstí pro své i. Pevnosti. — Weber, přesně dokonatý farmar-ský vůz byl předním americkým vozem dele jednoho půstoletí. Jest budován z nejlepšího materiálu a přizpůsoben všem podávkám po-řebí a služby. — Columbus jest znám ve všech tr-žích jako vůz hodící se pro všo-obecne farmarské potřeby a vyho-rující požadavkům dobrého far-marského vozu. — Bettendorf má celý ocelový pře-dek i zadek, který se nemůže zkroutit, ohnout, sňhnuti neb se-schnouti za žádných podmínek po-sobí nebo služby a nesnese neobyčej-ný náklad. — Jest máj rozlož, který z těchto vozů koupíte, zabezpečíte si vůz se-řený a uspokojivý v každém pří-padě. Nemžete koupiti nic lepší-ho za žádnou cenu. — Měli byste věděti o těchto vozech více než vám můžeme říci na tom-to stráněm místě. Nasčíte mist-ního jednatelce a prohlédněte si je, aneb si dopiš, a nám o vozovou bro-žurku, v níž je každý detail popsan.

International Harvester
Company of America.
(INCORPORATED)
Chicago, U. S.

50,000 KNÍŽEK ZDARMA PO POŠTĚ

TAJNÉ NEMOCE MUŽŮ.

Tato kniha obsahuje mnoho vyobrazení, a jest pravým z drojem vědy pro staré i mladé, kteří trpí slabostí, stracenou mužností, nervosní chorobou, otravou krve, kapavkou, neduhy žaludeční ledvin a měchýřové. Kniha ta Vám objasní jak se mužeto vyléčí doma a jistě. Pište nám český.

Porada zdarma. Uřední hodiny od 9ti do 5ti Vnedělí od 10ti do 2hé odpoledne.

DR. JOS. LISTER & CO.,

40 Jarborn St., B A 7 CHICAGO, ILL., U. S. A.

Naše buggy
vůdce za
\$ 45.75

Pevná stavba, elegantní vzhled

a ceny nižší než kdekoliv jinde,
jsou hlavními vlastnostmi
všech našich buggy.

Nekupujte buggy — dříve, do-kud jste si neprohlédli přebohatý jejich výběr a úplný popis všech obsažený v našem katalogu. U-šetříme vám nejen mnoho mrzu-tosti, ale také peníze.

Všecky naše buggy jsou pro nás stavěny; již to je samo odpo-ručuje.

Máte-li v úmyslu koupiti buggy a nemáte náš katalog, sdělte nám to. Pošleme vám jej ještě dnes zdarma. Naleznete v něm úplný výběr našich buggy, kočárů, vo-zů, koňských postrojů atd., atd. Pište na

U. S. Mail Order House
Marshall Boul. and 21st St.,
CHICAGO, - ILLINOIS.

Hlas lidu -- Hlas pravdy!

Pan Frank Tábor z Hayes Center, Neb., dává od nás koupeným buggy toto vysvědčení:

„CTĚNÍ PÁNŮVÉ: — S potěšením sděluji, že jsem od vás objednané buggy v úplném pořádku obdržel. Jsou v každém ohledu vzorem dokonalosti a krásy odpovídající úplně popisu v katalogu. Líbí se všem, kdož je spatří. Dva moji sousedé si od vás objednali rovněž takové.“